

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυρ ακή 12 'Ιουνίου 1950 (Π.Ο.Η.) "Ετος β'. 'Αριθ 86 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Ο 'Επίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 7.000 - "Ετησία δραχ. 12.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.50 - "Ετησία δολ. 5
Γραφεῖα: "Οδός Χαλκοκονδύλη 7 - "Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΘΛΟΙ ΙΕΡΑΡΧΟΥ!

Η ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΔΩΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Θά ἀπορήτε ἴσως ἀναγινώσκοντες τὰ ἀνωτέρω διατί ὅμως; Πρόκειται περὶ πραγματικότητος, θλιβερᾶς βεβαίως, πλὴν ὅμως πραγματικωτάτης. Πρόκειται περὶ ριζικῆς ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων τῆς Δικαιοσύνης καὶ διακωμωδήσεως τῆς ἐννοίας τοῦ Δικαίου. Δίκαιον πλέον δὲν εἶναι σύνολον ἀρχῶν, διεπουσῶν τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις· ἀλλ' εἶναι κεφάλαιον αὐθαιρεσιῶν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τῶν ἀνισχύρων. Δικαιοσύνη δὲν εἶναι τὸ θεῖον ἐκεῖνο ὑπόρρημα, ποῦ ἱκανοποιεῖ τὸν ἀδικηθέντα καὶ τιμωρεῖ τὸν παραβάτην· δικαιοσύνη εἶναι ἐπιβολὴ θελήσεως τυραννίσκων, διαθετῶντων ὀλίγα γραμμάρια ἐξουσίας. Sic volo sic facio.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶναι γενικὴ ἐπισκόπησις μιᾶς ἀκαταστάτου καταστάσεως, ἀλλὰ συγκεκριμέναι παρατηρήσεις ὀρισμένων γεγονότων, ἀδρὰ ἱχνογράφησις ἐπεισοδίου, ἀσθενῆς ἀπεικόνησις δικαστικῆς σκηνῆς. Μάλιστα! "Ηρως, ὁ ἐπίσκοπος Χίου Παντελεήμων. Γνωστὸς τύπος. Παράστημα, συναντῶμενον συνήθως εἰς τοὺς θαλάμους μελοδραματικῆς σχολῆς. "Οφθαλμοὶ μεγαγχολικῶς ὑγραίνόμενοι. "Υποδυόμενος ρόλος: "Ατεγκτος δικαστής. Δημηγορεῖ εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χίου· ἀξιοὶ ἀπὸ τοὺς συνέδρους κυρώσεις. "Η ὅλη του στάσις προδίδει ἄνθρωπον τοῦ καθήκοντος. "Αλλὰ κατὰ ποίων φέρονται οἱ κεραυνοὶ τῆς δικαστικῆς του θυέλλης; Ποίους σκοπεύει νὰ παρασύρῃ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τὴν ἀφάνειαν ὁ ἀσυγκράτητος χεῖμαρρος τοῦ «κατηγορῶ» του;

"Ας ἴδωμεν τοὺς παραβάτας. "Η σκηνὴ κατ' ἀνάγκην φέρει εἰς τὴν σκέψιν μας αἰσχροκέρ

δειαν, ἱεροσυλίαν, ἀθεμιτουργίαν, πάσης μορφῆς ἀνηθικότητα. Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν θέσιν τοῦ κατηγοροῦ. "Αλλ' ὅποια ἐκπληξίς; Εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου κάθηνται ἱερόσχημοι παρθένοι, σεμναὶ καὶ ἱεροπρεπεῖς γυναῖκες. "Η σιωπὴ τῶν, ἡ γαλήνη τῶν, ἡ ἡρεμία τῶν μᾶς γεννᾷ τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσωμεν:

—Διατί κατηγορεῖσθε;

—Διότι εἴμεθα μοναχαὶ παλαιοημερολογίταις.

—Καλὲ δὲν ρωτᾶμε τί εἴσατε; σᾶς ἐρωτᾶμε: γιατί κατηγορεῖσθε;

—Μάλιστα, κύριε σᾶς εἶπαμε: γιατί εἴμεθα παλαιοημερολογίταις.

Τι νὰ εἶπη κανεῖς; εἰς ποῖον ποινικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν κώδικα ἀνεκάλυψε ὁ Σεβασμιώτατος κατήγορος, ὅτι ἀποτελεῖ τιμωριτέον ἀδίκημα, τὸ νὰ εἶσαι παλαιοημερολογίτης, εἶναι ἀπορίας ἄξιον. "Αλλὰ ἐὰν τὸ ἀνωτέρω ἀποτελῇ ἀναπάντητον ἀπορίαν, προκαλεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἡ αὐθάδεια τοῦ κατηγοροῦ. "Ας ἀναλύσωμεν τὴν πρᾶξιν του, διὰ νὰ προσδιορίσωμεν τὴν κακοήθειάν του.

"Εξέβαλε ἐκ τῆς Μονῆς γυναῖκας μοναχὰς ἐγκλειστοὺς καὶ ἐξέθεσε εἰς δημοσιότητα τὸ σχῆμα τῶν καὶ τὴν σεμνότητά των.

Παρέβλεψε τὰ ὑπ' αὐτῶν καλλιεργούμενα ἰδανικά καὶ ἐκάθησε εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου λογικὰς ἀμνάδας τοῦ Χριστοῦ, ἀξίας παντὸς ἐπαίνου καὶ θαυμασμοῦ.

"Εν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι ἐθεώρησε δικάσιμον ἀδίκημα, τὴν διαφορὰν εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς πεποιθήσεις.

"Ηξίωσε ἀναπροσαρμογὴν τῆς θρησκευτικῆς

συνειδήσεως κατὰ τρόπον ἀστυνομικῶς ἐπιβαλλόμενον· δηλαδή ἡρνήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως κατὰ τὸ στάδιον τοῦλάχιστον τῆς ἐκδηλώσεώς της.

Ἴδου λοιπὸν ἡ τελεία διαστροφή τοῦ Δικαίου. Ἡ Ἀρετὴ, ἡ Εὐσέβεια κάθηνται εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀσέβεια θριαμβεύουν ἀτιμωρητί. Τόσαι ἠθικαὶ κηλίδες, ποὺ ἐπισκιάζουν τὴν αἴγλην τῆς Ἐκκλησίας παραμένουν ἀθέατοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Χίον, ὁ ὁποῖος προσεκόμιζε ἐνώπιον τοῦ Δικαστικοῦ βήματος τῆς Ἐκκλησίας ὅ,τι ἀποτελεῖ κόσμημα τῆς Νύμφης τῆς Ἀποκαλύψεως.

Αἶσχος. Αἶσχος καὶ διὰ τὸν Ἐπίσκοπον Χίου, ὁ ὁποῖος παραβλέπει τόσους καὶ τόσους ναρκοθέτας τοῦ Μεγαλειοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὸν διωγμὸν εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων γυναικῶν· φαίνεται ὅτι τὸν ἡρώισμὸν αὐτῆς τῆς μορφῆς τὸν ἐδιδάχθη εἰς τὴν Μ. Ἀνατολήν! Αἶσχος ἀκόμη διότι ὁπαδὸς καὶ λάτρης τοῦ Ἐλευθερωτοῦ Ἰησοῦ, τοῦ διατυπώσαντος τὴν ἀθάνατον ἐκείνην ρήτραν «ὅστις θέλει», ἀναδεικνύεται θιασώτης τῆς βίας καὶ τῆς δουλείας.

Αἶσχος ὅμως καὶ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀνέχονται τὰς ἀσυδοσίας τοῦ Ἐπισκόπου Χίου. Παρῆλθε πλέον ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ διάφοροι Λουδοβικοὶ ἠδύναντο νὰ λέγουν ἐπιδεικτικῶς *L'etat c'est moi* = τὸ κράτος εἶμαι ἐγὼ καὶ νᾶνενργοὺν αὐθαιρέτως. Σήμερα τὸ δίκαιον πρέπει νὰ βασιζέται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὧν πρῶτον καὶ ἀναφαίρετον, ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεώς του. Τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐντολοδόχος μιᾶς ἀνεπτυγμένης καὶ ἐλευθέρως κοινωνίας, ὀφείλει ἐπὶ τέλος νὰ προστατεύσῃ ἐν οὐσιῶδες δικαίωμα συντεταγμένων καὶ εὐπειθῶν μελῶν του. Θὰ γίνωμεν ἀντικείμενον εἰρωνικῶν σκωμμάτων καὶ εἰς τοὺς ξένους καὶ θὰ ἀποτελέσωμεν δι' αὐτοὺς ἀντικείμενον ἀρχαιολογικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐὰν οὗτοι πληροφορηθῶσιν ὅτι προσάγονται εἰς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια πολῖται, καὶ καταδικάζονται διὰ τὰς θρησκευτικὰς των πεποιθήσεις.

Ἀλλὰ τὸν λόγον τὸν στρέφομεν εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν. Καὶ διότι αὕτη κυρίως φέρει ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τοῦ προκύψαντος ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ διότι εἰλικρινῶς φειδόμεθα τοῦ γοήτρου της. Οἱ κίνδυνοι, ποὺ τὴν περιβάλλουν εἶναι ἄπειροι. Ἦδη καὶ αὐτὸ τὸ κράτος εὐρίσκεται ἀντιμέτωπὸν της. Ὄφειλε λοιπὸν, ἐφ' ὅσον δὲν δύναται νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὸν μόνον ἐνδεδειγμένον τρόπον διὰ πανορθόδοξου συνοδικῆς ἀποφάσεως, ὀφείλει νὰ παραιτηθῇ παντὸς διωγμοῦ. Δὲν κοσμεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ἐξοφλόγη, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐξασφαλίζει εἰς αὐτὴν θρίαμβον. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ ἐαυτὴν θὰ τιμῇ, ἀλλὰ καὶ συμμάχους εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς ἀνορθώσεως θὰ ἀπαιτήσῃ. Θὰ γνωρίζουν ἀσφαλῶς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Διο-

κοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὅτι μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. ὑπάρχουν μορφωμένοι κληρικοί, ἐπιστήμονες, ἐκλεκτὰ τῆς κοινωνίας μέλη, οἱ ὁποῖοι ἐργαζόμενοι μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἰδεολογικοῦ τῶν κύκλου θὰ ὠφελήσουν τὴν κοινωνίαν. Ἀλλωστε ὑπὲρ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ δογματικὰς ἀκόμη διαφοράς, εὐρίσκεται ἡ ἡγεμονίς τῶν ἀρετῶν ἡ ἀγάπη. Αὕτη λοιπὸν θὰ πρέπη νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ μιᾶς ἀξιοπρεποῦς καὶ ἀμοιβαίας ἀνοχῆς. Ἀς ἐξαφανίσωμεν τὰς προϋποθέσεις τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας καὶ ἅς ἀναπετάσωμεν παντοῦ τὸ λάβαρον τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ ἀπόψεις μας αὗται θὰ εὕρουν ἀπήχησιν εἰς τὴν φιλελευθέραν Ἑλληνικὴν ψυχὴν. Καὶ θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα:

1) Τὴν κατάπαυσιν παντὸς διωγμοῦ εἰς βάρος μας.

2) Τὴν παντελεῖ ἀπαλλαγὴν τῶν καταδικασθεισῶν ὑπὸ τοῦ Παντελεήμονος Χίου μοναζουσῶν. Ἐπ' αὐτοῦ ἐπιμένομεν.

3) Τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος μας.

Εἰς δὲ τὸν Ἅγιον Χίον συνιστῶμεν εὐπρέπειαν καὶ κοσμιότητα ἐν πᾶσι, διότι εἶναι ἐπίσκοπος. Καὶ ἐπίσκοπος σημαίνει πόλις ἐπάνω ὅρους κειμένη. Ὡς ἐκ τούτου τὰ πάντα γίνονται ἀντιληπτὰ, ἀκόμη καὶ μερικὰ ἀπρεπῆ φαιδρολογήματα. Ἀς προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ μὴ κρημνίσῃ συνειδήσεις, διότι τὸ ἔργον τοῦ καταλύοντος εἶναι μὲν θορυβῶδες, ἀλλ' ὅμως βάρβαρον καὶ ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χρηματικὰς ἐπιταγὰς διὰ λογαριασμοὺς Ἐφημερίδων, βιβλίων κ.λ.π. ὅπως ἀναφέρωσι ἐγκαίρως, τυχὸν καθυστέρησιν ἀποστολῆς ἀποδείξεως ἐμφαινούσης τὴν εἰσπραξίν τοῦ ἀποσταλλέντος Χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅπως ὀπισθεν τῶν Ἐπιταγῶν διασαφίζωσι τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀποστέλλεται τὸ χρηματικὸν ποσόν, ἵνα διευκολύνεται ἡ ὑπηρεσία τοῦ Λογιστηρίου καὶ ἐκδίδει ἄνευ καθυστερήσεως τὴν οἰκείαν ἀπόδειξιν καὶ γνωρίζῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν ἀποστολέα τὴν λήψιν τῆς ἐπιταγῆς.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

- 1) Ἀποστολικὴ Σαγὴν.
- 2) Ἀσκητικὰ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου.
- 3) Ἐρμηνεῖα Ἐπιστολῶν Ἀποστ. Παύλου καὶ κάθε ἄλλο βιβλίον θὰ τὸ βρῆτε στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας».

Στοὰ Φέξη 72—Ἀθῆναι.

Ἀνατύψεις ἀπὸ τῆν «Χριστιανικὴν Σπίθαν»

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀδελφοί κάτω τὰ τιμολόγια. Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία παντοπωλεῖον τοῦ ὁποίου οἱ σάκκοι τῶν ὁσίων φέρουν πινακίδας τιμῶν. Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ εὕρῃ πόρους πολλοὺς, ἵνα διὰ ἰδιοῦ της ταμεῖον μισθοδοτῇ ὅλον τὸν ἐφημεριανὸν της κληρὸν καὶ νὰ ἀναπτύξῃ σπουδαίαν πνευματικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν κίνησιν, ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῇ ὅπως ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων.

5.—Ἡ καταπάτησις κανόνων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως ἡ ἀνάμιξις, ὁ συμφυρμὸς τῶν κληρικῶν μετὰ τῶν κοιμμάτων καὶ ἡ ἀνάληψις ἀξιωμάτων πολιτικῆς καθαρῶς σημασίας. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπέλρωτο νὰ ἴδωμεν τὴν τερατώδη μορφήν, ἕνα δηλαδὴ καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον νὰ εἶναι Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἀντιβασιλεὺς, Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πρωθυπουργός. Εἶδομεν Σύνοδον ὁρίζουσαν Πρωθυπουργὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ Πρωθυπουργίας τοῦ ὁποίου ὑπεγράφησαν νόμοι καὶ διατάγματα, τὰ ὁποῖα θὰ προκαλοῦν τὴν φρίκην τῶν νεωτέρων γενεῶν ποὺ θὰ βλέπουν καθαρῶς εἰς ποῖον βάθος καταπτώσεως ἐβυθίσθη τὸ ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐγκεχυραμένη ἡ ἀχραντος εἰκὼν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ ὅμως κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην οὐδεὶς ἀρχιερεὺς διεμαρτυρήθη διὰ τὴν σκανδαλώδη κατατάτησιν τῶν ἱερῶν κανόνων. Τὰ μέλη τῆς συνοδικῆς ἐκείνης περιόδου πρέπει νὰ εἰσαχθῶν εἰς δικαστήριον μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς καθαιρέσεως.

6.—Ἡ ἄλλειψις ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει ὅλας τὰς πράξεις τῆς διοικήσεως ἐκκλησίας. Ἐμελετήσατε ποτὲ τοὺς σχετικοὺς νόμους περὶ ἀπονομῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, οἱ ὁποῖοι φέρουν τὴν ὑπογραφήν τῶν ὑπουργῶν τῆς δημοκρατικῆς μας χώρας; Ἀποτελοῦν οἱ νόμοι αὗτοι αἰσχὸς διὰ τὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος μας. Ὑπὸ τὴν ὑφήλιον δὲν ὑπάρχουν παράνομοι νόμοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΒΑΛΛΑΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Καβάλλας κ. Χρυσόστομος εἰσηγήθη τὴν λήψιν μέτρων ἐναντίον τῶν Παλαιομερολογιτῶν διότι, λέγει, περιέρχονται οἱ κληρικοὶ τῶν με στρατιωτικῶν καὶ ἀσχοῦν προπαγάνδαν. Ἐν πρώτοις ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος δὲν γνωρίζει τὴν ἔννοιαν τῆς «προπαγάνδας». Διότι προπαγάνδα σημαίνει διάδοσιν διαφόρων ἀρχῶν, ξένων καὶ ἀντιθέτων πρὸς τὰ καθιερωθέντα καὶ ἐπισήμως πρὸςβυδόμενα δόγματα. Ἄλλ' ἐδῶ ἀκριβὲς τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποῖοι διδάσκουν ἀρχὰς ξένας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, οἱ παλῆται, οἱ ὁποῖοι ἐμμένουν, σχολαστικῶς μάλιστα, εἰς τὰ Πάτρια ἢ οἱ νεομερολογίται, οἱ ὁποῖοι ἀπέρριψαν, περιφρόνησαν

Η ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμандрίτου
κ. Χρυσόστομου Νασιλίμη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄν δὲ παραθεωρήσωμεν τὰ λοιπὰ καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ θέμα, ὅπερ ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἡμερολογιακῆς ἀντικανονικότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τὰ μέσα καὶ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν, ἵνα ἡ ἀντικανονικότης αὕτη ἐμπεδοθῇ, θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ δραματικῶν πράγματι γεγονότων. Καὶ διὰ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο θέμα θὰ ἀσχοληθῶμεν ἤδη κατωτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ ἀνυπακοὴ τῶν εὐσεβοῦντων Χριστιανῶν. — Ὁ διωγμὸς αὐτῶν διὰ παντὸς τρόπου ὑπὸ τῆς καινότητος Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀπ' ἀρχῆς ἡ εἰσαγωγή ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἡμερολογιακῆς ἀντικανονικότητος, μολονότι ἐγένετο αὐθαρέτως, δολίως καὶ κακοβούλως ὑπὸ τῶν ἐμπνευστῶν αὐτῆς, δὲν συνήτησεν ὥς ὀφείλει οὔτε πολυπληθῆ ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διαμαρτυρίαν, οὔτε σθεναρὰν ἐκ μέρους μειοψηφισάντων Ἱεραρχῶν ἀντίστασιν, διότι ἐγένετο τοσοῦτον βεβιασμένως καὶ ἐσπευσμένως, ὥστε πᾶσα ὥριμος σκέψις καὶ πᾶσα βαθεῖα ἐρευνα τοῦ ζητήματος δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καιρὸν, τὰ δὲ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων τότε καὶ ἡ ψυχολογία δὲν εὐρίσκοντο εἰς ἥρεμον κατάστασιν ἕνεκα τῶν πολιτικῶν ἐπαναστάσεων, τῶν πολεμικῶν ἀτυχημάτων, τῶν προσφυγικῶν ζητημάτων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀτομικῶν καὶ γενικῶν ἀκαταστασῶν. Ἐπρεπε προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τεθεῖσα εἰς ἐφαρμογὴν νὰ παρουσιάσῃ ὅλας τὰς γνωστὰς ἤδη ἀντορθόδοξους ἀντικανονικότητας καὶ παρατυπίας, εἴποτε αἱ περιστάσεις αἱ κρίσιμοι τοῦ ἔθνους νὰ παρέλθουν, τὰ πνεύματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων νὰ ἡρεμώσῃ, καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ 1926 νὰ παρουσιασθῇ ὁργανωμένη τῶν χριστιανῶν ἡ ἀνυπακοὴ πρὸς τὰς διαπραττομένας ἀντικανονικότητας τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, τότε μὲν καὶ μέχρι τοῦ Μαΐου 1935 εἰς Σωματεῖον νομίμως ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνεγνωρισμένον μὲ μέλη λαϊκοὺς καὶ τινὰς κληρικοὺς, τὸν βαθμὸν τοῦ διακόνου καὶ τοῦ πρεσβυτέρου φέροντας, ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1935 καὶ ἐντεῦθεν εἰς Ἐκκλησίαν Κανονικὴν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ Σύνοδον Ἐπισκόπων.

(Ἀκολουθεῖ)

ἀρχάς, κανόνας κ.λ.π.;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα θὰ τὴν ἔχον βεβαίως ὑπ' ὄψιν των, οἱ συνοδικοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπηνθύνθη ὁ Ἐπίσκοπος Καβάλλας.

Αγιογραφικαὶ Μελέται

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ

«Ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρησιμότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραΰτης, ἀγκράτεια». (Γαλ σ' 22,

Ἡ ὥραιότερα καὶ ἀπλουστερά ἐκφρασις τοῦ πνευματικοῦ κόσμου εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Ἄλλοι κανόνες, ἄλλαι ἀρχαὶ ρυθμίζουν τὴν λειτουργίαν τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ ἐνταχθῇ στὸ Χριστιανισμό, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὴν ζωὴν του, θὰ τὴν κατευθύνουν νέες δυνάμεις, ποὺ τὶς ὀνομάζει ὁ Ἀπ. Παῦλος «καρπὸν τοῦ Πνεύματος». Τὸ γεγονός βέβαια αὐτὸ δὲν ἔχει καθόλου τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐξαναγκασμοῦ. Ἀπ' ἐναντὶς αἱ δυνάμεις αὗται ἐλευθερώνουν τὸ ἄτομο ἀπὸ κάθε μορφῆς δουλείας καὶ τὸ βοηθοῦν νὰ ἀπολαύσῃ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασίν της τὴν ὥραιότητά τοῦ πνευματι οὔ κόσμου καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὠφέλειαν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς καρποφορίας. Ὁ Ἀπ. Παῦλος, γράφων εἰς τοὺς Γαλάτας ἀπαριθμεῖ τὰς δυνάμεις αὐτὰς κατὰ ἓνα κλιμακωτὸ τρόπο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μία θαναταστικὴ ἐσωτερικὴ ἀλληλουχία.

Θὰ προσπαθήσουμε κι' ἐμεῖς, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ἀπ' τὴν στήλη αὐτὴ νὰ γνωρίσουμε τὶς πνευματικὰς αὐτὰς δυνάμεις, ποὺ τόσο χρειάζονται εἰς τὸ πνευματικὸ μας ξεκίνημα. Πρῶτὴ τέτοια δύναμις, πρῶτο πνευματικὸν καρπὸν, θεωρεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος τὴν **Ἀγάπην**. Καὶ τί δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ γιὰ τὸ ἀγνὸν αὐτὸ πνευματικὸν λουλούδι. Καρπὸ τοῦ πνεύματος τὴν ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ τὴν ὀνομάζει ἔτσι γιὰ τὴν θέλει ἐλευθερὴν ἀπὸ κάθε ὕλικον περιορισμό· τὴν θέλει αἰώνια καὶ ἀφθαρτὴ ὅπως τὸ Πνεῦμα· τὴν θέλει ἀκόμα ξένη ἀπὸ κάθε ἐπίδειξι καὶ πομπή, ὅπως ἀκριβῶς καὶ κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος. Ἔτσι μπορούμε νὰ ἀντιληφθῶμε τὴν ἀγάπην, σὰν ἓνα τρόπον ἐπικοινωνίας με τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ ἀγάπη θὰ κἀνὴ πόνο μας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου· ἡ ἀγάπη θὰ κἀνὴ χαρὰ μας τὴν χαρὰ τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὶς ἀψιθυμίας καὶ τὶς διάφορες καρδιακὰς ἀνωμαλίας, ποὺ προέρχονται συνήθως ἀπὸ τὴν φθονερὴ ἀντιμετώπισιν κάθε καταστάσεως τῶν συνανθρώπων μας. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀκόμη καὶ ἓνας ρυθμιστὴς τῆς συμπεριφορᾶς μας, εἰς ὅλα τὰ ζητήματα. Καὶ ἄς πάρουμε ἓνα ἀπὸ ὅλα τὰ ζητήματα, ποὺ θὰ πρέπει νὰ μᾶς κατευθύνῃ ἡ ἀγάπη. Εἶναι τὸ ζήτημα τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν. Εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν αὐθεντίαν τῆς πίστεώς μας καὶ ἔχουμε ἀπέναντί μας ἓνα ἀρνητὴ τῆς ἡ ἓνα παρὰ χαράκι της, ἓνα ἄθεο ἢ ἓνα αἰρετικόν. Καθῆκον μας εἶναι νὰ τὸν διαφωτίσουμε, ὅχι σὰν σοφοὶ δασκαλοὶ, ποὺ ἔχουμε μπροστὰ μας ἓνα ἀμελέτητο μαθητὴν, ἀλλὰ σὰν ἀδελφοὶ ποὺ πονᾶμε γιὰ τὸ παραστράτημα τοῦ ἀδελφοῦ μας. Ὁ τόνος λοιπὸν τῆς φωνῆς μας χαμηλός· αἱ ἐκφράσεις μας ἀξιοπρεπεῖς, ἡ συζήτησίς μας ἡρεμος. Φωνές, ὕβρεις, ταραχαί, φανατισμοί, ὅλα αὐτὰ εἶναι ξένα στὴν πνευματικὴ ἀγάπην. Προσέξτε τί λέγει εἰδικῶς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος «ἡ ἄνωθεν σοφία, πρῶτον μὲν ἀγνὴ ἐστὶ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστὴ ἐλέους» (Ἰακώβ. 3, 17). Ἐσὺ λοιπὸν ποῦ διακηρύσσεις τὴν «ἄνωθεν σοφία» ἐπιτρέπεται νὰ μὴ εἶσαι εἰρηνικός; ἐπιεικής; εὐπειθής; μεστὸς ἐλέους; Βέβαια ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς συμπεριφορᾶς μας, δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς συμμαχίας, ἐνὸς συμβιβασμοῦ. Ἄλλωτε ἡρεμία, εἰρήνη, πραΰτης, ποτὲ δὲν σημαίνουν ὑποταγή, κατάθεσιν ὅλων, ὑποχώρησι.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἡ ἀγάπη εὐρίσκει τὴν ὁλοκλήρωσίν της, εἶναι ἡ φιλανθρωπία εἰς τὴν γενικωτέρα της σημασίαν. Δηλαδὴ νὰ κἀνὸν πόνο μου, τὸν ὁποιοδήποτε πόνο τοῦ ἄλλου καὶ νὰ θέσω σκοπὸν στὴ ζωὴ μου τὴν ἀνακούφισιν του.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια κατάστασι προέρχεται μεγαλοπρεπέστατα ἡ **χαρὰ**. Κι' αὐτὴν πνευματικὴν τὴν θέλει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος νὰ ἔχῃ νοιώσει τόσο βαθειὰ τὴν χαρὰ, ὅσο ὁ Παῦλος καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ καταθλιπτικὰς συνθῆκες. Ἀπὸ τὸ κελὶ τῆς φυλακῆς ἔγραφε στὰ πνευματικὰ του παιδιὰ «χαίρετε». Οἱ ἐπιστολὲς τοῦ κουρασμένου αὐτοῦ ὁδοιπόρου τῆς ἱστορίας διανθοῦν ἀπὸ χαρούμενες λέξεις. Κι' αὐτὸ τὸ χαρούμενον καὶ παιδικὸν φαιδρολόγημα, ἀπόδειξις εὐδιαθεσίας, ὑπάρχει μέσα στὶς ἐπιστολὰς του. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ χαρούμενος ἄνθρωπος ἦταν πάντοτε τὸ κυνηγούμενον ἀγρίμι τοῦ δάσους, ὁ πληγωμένος ἀετός, ὁ βαρυνομενὸς ἀπὸ εὐθύνες ἀπόστολος, ὁ μέγας μαρτυροδρόμος τῆς ἱστορίας. Νά, τί λέγει ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἐαυτοῦ του «καθ' ὑπερβολὴν ὑπὲρ δυνάμιν ἐβαρύνθημεν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν». Ἄλλου πάλι «ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀναστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις». Καὶ ἄλλου «ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς υπερβαλλόντως, ἐν θανάτοις πολλάκις» ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρεῖς ἐραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθάσθην, τρεῖς ἐναυάγησα, νυχθημερόν ἐν βυθῷ πεποιήκα.....» Ὁκεανὸς αἱ θλίψεις, ἀκατάπαυστος ὁ πόνος, συνεχὴς ἡ περιπέτεια. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπ' τὴν καρδίαν του τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς. Ἦταν πάντα χαρούμενος. Μὰ ποῦ λοιπὸν ἀντλοῦσε τὴν χαρὰ; Ἐδῶ νέοι μ' ὅλες τὶς ἀνέσεις, μ' ὅλο τὸ μέλλον, μ' ὅλη τὴν ἡσυχίαν, δοκιμάζουν μιὰ τέτοια λύπη, ποῦ συνήθως θεωροῦν τὴν ζωὴν τοὺς περιττὸν βάρος καὶ σπεύδουν νὰ τὴν πετάξουν στὸ τραῖνο ἢ στὴ θάλασσα. Ποῦ λοιπὸν ὑπάρχει ἡ δροσερὴ πηγὴ τῆς χαρᾶς; Ὁ Παῦλος τὴν χαρὰν τὴν ζήτησε καὶ τὴν βρῆκε στὸ μεγαλεῖον τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ἔτσι τὴν βρῆκε διαρκῇ, μόνιμῃ, σταθερῇ, αἰώνια, ἀπλή. Δὲν τὴν συνέδεσε με ὕλικά πράγματα, δὲν τὴν ἀνεξήτησε στὰ μονοπάτια τῆς ἐφήμερης

Κοινωνικά Ζητήματα

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΤΟΜΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΑΥΤΗΣ

I.

Ἡ γυνὴ ἐκτὸς τῶν γενικῶν της καθηκόντων, αἵτινα ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὡς ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς της, εἶναι προωρισμένη νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι καὶ εἰδικὰ καθήκοντα ἐγκυμοσύνης, τοκετοῦ καὶ ἀναθρέψεως τέκνων. Διὰ νὰ φέρῃ δὲ εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν της ταύτην πρέπει νὰ προπαρασκευάζεται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας τόσον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σωματικὴν της διάπλασιν, ὅσον καὶ τὴν ἐν γένει ἐγκυκλοπαιδικὴν καὶ χριστιανικὴν της μόρφωσιν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία τῶν γονέων, ἰδίᾳ τῆς μητρὸς, μεταδίδεται καὶ εἰς τὰ τέκνα. Ἐὰν λοιπὸν ἡ γυνὴ πρόκειται ἀπὸ τὸν σωματικὸν καὶ ψυχικὸν της πλοῦτον νὰ δώσῃ εἰς τὰ τέκνα της, εἶναι εὐνόητον πόσον αὕτη πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν καλὴν της διάπλασιν καὶ καλὸν της χαρακτῆρα, ἐφ' ὅσον ἐκ ταύτης μέλλουν νὰ βλαστήσουν νέοι βλαστοί.

Τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἔργον τῆς τεκνοποιήσεως ἀποτελεῖ διὰ τὴν γυναῖκα—ἐφ' ὅσον βεβαίως αὕτη προτιμῆσιν τὸν γάμον ἀπὸ τῆς ἀγαμίας ἣτις εἶναι τιμιωτέρα τοῦ γάμου—τὸ πρωταρχικὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθήκον, διότι διὰ τῆς τοῦ γάμου κοινωνίας ἐπιτελεῖται ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος καὶ ἡ ζωτικότης τῆς κοινωνίας. Τὸ ὅτι δὲ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου διαφύεται περισσότερον εἰς τὴν γυναῖκα, καθίσταται φανερόν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τῆς στοργῆς, ἣν ἐπιδεικνύει τὸ κοράσιον ἀπὸ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας νὰ ἀρέσκειται νὰ ἀπασχολῆται εἰς τὰ τοῦ οἴκου, νὰ

ζωῆς. Καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἐννοίωσεν ὡς ἀγωνιστικὸ στοιχείο. Ἐθεώρησεν τὸν ἑαυτοῦ του ὑποχρεωμένο στὸ μεγάλο ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, πίστευσεν ὅτι ἦτο ἓνα ὄργανον ἐνὸς οὐρανίου σκοποῦ. Καὶ αὐτὲς οἱ σκέψεις, τὸν ἔκαναν νὰ νοιώσῃ τὴν χαρὰ ἐνός, ποὺ παίρνει ἀξίωμα βασιλικό.

Ἀλήθεια μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔδωκε νόημα καὶ περιεχόμενον στὴ ζωὴν του καὶ δὲν ἄφησε καιρὸ καθόλου γιὰ νὰ σκεφθῇ στεναχώριες.

Μιὰ τέτοια χαρὰ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ὁ καθένας μας, ἂν σκεφθῇ ὅτι ὁ κόσμος καὶ τὰ καλὰ του δὲν μποροῦν νὰ χαρίσουν χαρὰ ἂν δώσῃ περιεχόμενον στὴ ζωὴν του, τὴν προσπάθειαν γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ὡραία ἰδανικά. ἂν πιστέψῃ ὅτι εἶναι ἓνα μέσον γιὰ ἓνα ἀνώτερον σκοπὸν ἂν ἀγαπᾷ καὶ ἀπὸ ἀγάπῃ φροντίζει γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾷ ἂν τέλος θεωρήσῃ τὸν ἑαυτοῦ του συνεργάτη τοῦ Σωτῆρος, στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια χαρὰ γεννιέται ἡ εὐρήνη, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσουμε στὸ ἐπόμενο ἀρθρο.

περιποιῆται τὴν κοῦκλαν της, καὶ γενικῶς νὰ ὑπεισέρχεται εἰς τὰ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναίκος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μόρφωσιν τῶν νεανίδων. Πρὸ παντὸς εἰς τὰ Γυμνάσια θηλέων πρέπει νὰ διδάσκωνται αἱ μαθήτριά της μαθήματα παιδοκομίας καὶ νοσηλευτικῆς, αἵτινα πολὺ θὰ συντελέσουν εἰς τὰ πολυλαπλᾶ καθήκοντα τῆς μητρότητος.

Ἡ παιδοποίησις καὶ γενικῶς ὁ ἰδιαίτερος προορισμὸς τῆς γυναίκος καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἀνατομικῶν καὶ φυσιολογικῶν αὐτῆς χαρακτήρων, οἵτινες παρουσιάζουν οὐσιώδη διαφορὰν ἀπὸ τοὺς τοῦ ἀνδρός, ὥστε νὰ διαφέρῃ καὶ ἡ ὑγιεινὴ ἀμφοτέρων. Οὕτω τὸ ἀνάστημα τῆς γυναίκος εἶναι χαμηλότερον τοῦ ἀνδρικοῦ, ἡ ἐπιδερμὶς της λεπτότερα, τὸ πρόσωπόν της γυμνὸν τριχῶν, τὰ ὀστέα τοῦ σκελετοῦ της λεπτότερα, ἡ λεκάνη της εὐρυτέρα καὶ τὸ σῶμα της καλύπτεται ὑπὸ παχέος στρώματος λίπους, χαρακτηριστικὰ δηλαδὴ, αἵτινες προϋποθέτουν καὶ ἐλαφροτέραν ἐργασίαν καὶ τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τῶν βαρέων ἔργων καὶ ἀπὸ τῶν κινῶν ἐπιδράσεων τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, οὕτως ὥστε καὶ ἡ ὑγεία της νὰ ἐξασφαλίζεται καὶ τὸ λίπος της νὰ μὴ καταναλίσκεται, ὅπερ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν γαλουχίαν τῶν τέκνων της.

Ἐπίσης καὶ τὸ πεπτικὸν της σύστημα εἶναι μᾶλλον προσηρμοσμένον διὰ φυτικὴν καὶ μεμετρημένην γενικῶς τροφήν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὑγιεινὴ προβλέπει ὅπως τὸ σιτηρέσιον τῆς γυναίκος ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ φρούτα, λαχανικά, νωπὰ ὀσπριοειδῆ κλπ. χωρὶς βεβαίως ν' ἀποτρέπη καὶ ἀραιότεραν χρῆσιν κρέατος, τυροῦ, ὠν, ἰχθύος καὶ λοιπῶν λευκοματωδῶν οὐσιῶν, προφανῶς ἵνα μὴ ἐμποδίζεται ὁ ὀργανισμὸς της ἀπὸ ἐπιβλαβεῖς οὐσίας, ἐφ' ὅσον προώριστα ἐκ τῆς σαρκὸς της νὰ δώσῃ σάρκα εἰς τὸ ἔμβρυον κατὰ τὴν ἐνδομήτριον ζωὴν του καὶ κατὰ τὴν ἔξοδον νὰ διαθρέψῃ τοῦτο ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν μαστῶν της. Ἀλλὰ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ὁ καφές, τὸ κάπνισμα ὡς καὶ ἄλλα ἐρεθιστικὰ οὐσία πρέπει ν' ἀποφεύγωνται ἀπὸ τὴν γυναῖκα διότι προσβάλλουν τὸ λεπτὸν καὶ εὐαίσθητον νευρικὸν της σύστημα, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν οὐσιῶν τούτων.

Ἐπὶ πλέον ἡ γυνὴ ἐκδηλοῦται αἰσθηματικῶς μέσῃ σφοδρότητι: οὕτω χαίρει, ἀγαπᾷ, μισεῖ, κλαίει, φοβεῖται καὶ γενικῶς συγκινεῖται περισσότερον τοῦ ἀνδρός. Κρίνει καὶ ἀποδίδει δικαιοσύνην παρακινουμένη μᾶλλον ἀπὸ τὸ αἶσθημα παρὰ ἀπὸ τὴν λογικὴν. Δὲν ἔχει τὴν προσήκουσαν πρωτοβουλίαν εἰς τὰ πολὺπλοκα ζητήματα τῆς ζωῆς, οὔτε τὴν ψυχικὴν ἀντοχὴν νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἀτυχήματα. Ἀπ' ἐναντίας εἰς τὴν ἐργασίαν της εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ ἐκτελεῖ ταύτην μὲ ἀκριβείαν.

Καὶ ἐξ ὧν τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μᾶλλον προωρισμένη διὰ καθήκοντα συζύγου καὶ μητρὸς ὥς πρὸς τὰς ἄλλας δὲ ἐκδηλώσεις τῆς

ΑΝΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΙΩΣΗΦ

(Βιβλικαὶ μορφαὶ)

Μία ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοὺς ῥας φυσιογνωμίας ὅχι μόνον τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἱστορίας ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου τοιαύτης εἶναι καὶ ὁ Ἰωσήφ. Ὡς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, εἶναι τὸ κλασικὸν πρότυπον τοῦ εὐγενοῦς ἀγωνιστοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι τῶν προσπαθειῶν του εἶναι ἡ λαμπρὰ νίκη. Ἡ μελέτη τῆς ζωῆς του συγκινεῖ, τέρπει, διδάσκει. Συγκινεῖ διότι αἱ διάφοροι φάσεις τῆς ἀποτελοῦν αὐτοτελῆ ἡμίματ᾽ ἐνὸς δράματος, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ λύσις ἱκανοποιεῖ πλήρως τὰς ἠθικὰς ἀξιώσεις ἐνὸς ἑκάστου. Καὶ ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωσήφ δὲν διέρχεται ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ θεατοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά πάλλει παρακολουθοῦσα τὸν Ἰωσήφ. Τέρπει διότι αἱ διάφοροι περιπέτειαι τῆς ζωῆς του, τραγικαὶ μὲν καθ' ἑαυτὰς, ἐν τούτοις εἶναι πλήρεις ρωμαντισμοῦ καὶ ἠθικοῦ μεγαλείου, προκαλοῦσαι τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπληξίν τοῦ θεατοῦ.

Διδάσκει διότι τὰ διάφορα περὶ στατικά τῆς ζωῆς του ἀποτελοῦν κεφάλαια ἠθικῆς, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔχουν τὸ μέγα προσόν ὅτι φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς πραγματικότητος. Δὲν εἶναι δὲ ξηρὰ διδάγματα ἢ ἀποφθέγματα φιλοσόφων τοῦ γραφείου, ἀλλ' εἶναι ζωντανὰ παραδείγματα εἰλημμένα ἐκ τῆς ζωῆς, εἶναι πεῖρα ἀτομικῆ, εἶναι τρόποι ἀντιμετωπίσεως τοῦ κακοῦ. Τέλος αὐτὸ ποὺ συγκλονίζει κυρίως κάθε εὐγενικὴν ψυχὴν εἶναι ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς διεξάγεται ἀπὸ ἑνα τρυφερόν νεανίαν, καὶ ὅχι ἀπὸ ἑνα πολυπειρόν γέροντα. Μάλιστα! 20-25 ἐτῶν διεξάγει τὸν τρομακτικώτερον ἀγῶνα, διὰ τὸν ὁποῖον ἔχουν γραφῇ χιλιάδες τόμοι, ἀλλὰ καὶ νικᾷ θαυμασίως. Ἀκριβῶς δὲ διότι ὁ ἀγὼν του, δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἱστορικῶν συνθηκῶν ἀξιολόγων μὲν καθ' ἑαυτῶν ἀλλ' ὅμως ἔχουσῶν καιρικὴν σημασίαν, ἀλλ' ἦτο ἀποτέλεσμα ἠθικῶν συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι αἰώνως θὰ ὑπάρχουν, ἔτι αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ κλασικὸν πρότυπον, τὸ ὁποῖον ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς του. Ἀλλ' ὡς ἐλθόμεν ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βίου του.

§ 1 Τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον τοῦ Ἰωσήφ.

Ἦτο υἱὸς τῆς ποιμενικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰακώβ. Μακρὰν πάσης πολυτελείας καὶ μαλθακότητος εἶδε τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέρας κάτω ἀπὸ τὴν πρόχειρον ποιμενικὴν σκηνήν. Αἱ συνθῆκαι δὲ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς, καὶ δὴ τῆς νομαδικῆς, δὲν παρεῖχον πρόσφορον ἔδαφος διὰ θωπείας, ἀλλὰ καὶ διὰ μίαν ἐπι-

ζωῆς ὀφείλει αὕτη νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν ὑποδεεστέραν τοῦ ἀνδρός ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ ὡς βοηθός του ἐτάχθη.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ γυνὴ ἀγνοῇ τὸν προορισμόν της καὶ δὲν προπαρασκευασθῇ καὶ μορφωθῇ πρὸς τοῦτο καὶ ἐπιδοθῇ εἰς ἔργα ἀλλότρια τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, ἡ σταδιοδρομία της ὡς ἀποκλίνουσα τοῦ κυρίως σκοποῦ της, θέλει ἀποτύχη πρὸς βλάβην καὶ μαρasmus τῆς ἰδίας καὶ πρὸς βλάβην γενικωτέραν τῆς κοινωνίας.

μελημένην μόρφωσιν. Ἡ σκληρότης τῆς ζωῆς αὐτῆς αἱ πυκναὶ ἀσχολίαι, αἱ συχναὶ μετακινήσεις ἀπησχόλουν πολὺ περισσότερον τὸν γέροντα Ἰακώβ ἀπὸ τὸν «υἱὸν τοῦ γῆρατος» εἰς τὸν ὁποῖον ὁμολογουμένως ἔτρεφε ἰδιαιτέραν ἀγάπην. Αἱ ὀλίγαι θρησκευτικαὶ διηγήσεις περὶ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ, αἱ ἀτομικαὶ περιπέτειαι τοῦ Ἰακώβ καὶ ἡ ἐν αὐταῖς ἐκδήλωσις τῆς θείας προνοίας ἀπετέλεσαν τὸ περιεχόμενον τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας, πρὸς τὸν νεαρόν Ἰωσήφ κατὰ ἔναστρον ἐαρινὴν νύκτα.

Αὗται ὅμως αἱ ὀλίγαι καὶ χωρὶς σύστημα διδασκαλίαι ἀφύπνισαν ἐνωρίτητα ἐναντὶ ὑγέστατον κόσμον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰωσήφ, κόσμον ὁ ὁποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ εἶναι ὁ ἀναφαίρετος πλοῦτος τοῦ νεαροῦ ἡρώος μας. Ἡ διὰ τοῦ λόγου ἀποκάλυψις αὐτῆ τοῦ Ἰωσήφ συνεπληρώθη ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀποκάλυψιν Ἡ θεὰ τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ κατὰ τὰς ἐαρινὰς νύκτας· αἱ μαγευτικαὶ ἀναλαμπαὶ τοῦ ἡλίου· τὰ μεγαλειώδη ἡλιοβασιλέματα· ὁ ὄργασμος τῆς φύσεως κατὰ τὴν ἀνοιξιν· ἡ παγερότης τοῦ χειμῶνος· ἡ πληθὺς τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ζώων καὶ τὰ τόσα ἄλλα, ὅσα δύνανται νὰ ὑποπέσουν εἰς τὰ ὄμματα ἐνὸς πνευματώδους ἐξήσκησαν γοητευτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς ψυχῆς τοῦ Ἰωσήφ. Τὸ συναίσθημα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας, ἀνεφάνη ἐνωρίτητα εἰς τὴν ψυχὴν του, μαζὺ δὲ μετὰ αὐτὰ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ ταξιδέτου καὶ νομοθέτου Θεοῦ, τοῦ ἀγαπῶντος μὲν καὶ εὐεργετοῦντος ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐστηροῦ ἐπιτηρητοῦ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τάξεως. Κατ' ἀναλογίαν δὲ πρὸς τὸν ἐξωτερικόν κόσμον σχηματίζει καὶ ὁροθετεῖ καὶ τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον. Ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἐνεργοῦν ἀπαρεγκλ'τως οἱ φυσικοὶ νόμοι, ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου ἐνεργοῦν οἱ ἠθικοί. Οὕτω πῶς εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν ὁ Ἰωσήφ παρουσιάζεται ἤδη μετὰ ἰσχυρόν καὶ καθωρισμένον χαρακτήρα, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι: ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, ἡ εὐληκία του, ἡ ἀφέλειά του. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἔχει καὶ τὰς ἐλλείψεις του, αἱ ὁποῖαι ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαφανίζονται ἐνισχυομένων καὶ προαγμένων τῶν ἐμφύτων αὐτοῦ ἀρετῶν. Οὕτω κατὰ τὴν ἐξαγγελίαν τῶν ὀνείρων του δυνάμεθα μὲν νὰ διδωμεν μίαν παιδικὴν ἀφέλειαν, διαβλέπομεν ὅμως ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, μίαν ἀτομικὴν ἱκανοποίησιν, ἡ ὁποία εἶναι μία μορφή τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται τὸ σκόπιμον τῆς ἐνεργείας τῆς θ. προνοίας τῆς ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἠθικὴν ἀποκάθαρσιν τοῦ Ἰωσήφ, διὰ τῶν ἐπακολουθησάντων δυννηρῶν γεγονότων. Ἐν πάσει περιπτώσει τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἰωσήφ δὲν ἦτο μὲν μεγαλεῖον μεσουρανοῦντος ἡλίου, ἦτο ὅμως μεγαλεῖον ἡλίου ἀναγγέλλοντος τὴν μεσουράνησιν του διὰ τερπνοῦ καὶ ὀραίου λυκαυγούς. Τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς τῆς ὑστεροτοκίας του καὶ δὴ ἀπὸ τὴν γυναικα καὶ τῶν ἐρώτων τοῦ Ἰακώβ, ἦσαν τὰ σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστράφη ἀμέριστος ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰακώβ. Πόσο ὅμως ἐστοίχισεν ἡ ἀγάπη αὕτη εἰς τὸν Ἰωσήφ;

Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοί του.

Τὰ ἐξαιρετικὰ πρόσοντα τοῦ Ἰωσήφ τὰ προαγ-

Ἀριθμ. Ἐγκ. 13

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26)9 Μαΐου 1950

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας
τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ Εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ Εὐλογία.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν πληροφορίας καθ' ἃς τινὲς τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερῶν ἡμῶν ἀμελοῦσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ὑφ' ἡμῶν δοθείσης ὁμολογίας κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1935, προαγόμεθα ὅπως ὑπομνήσωμεν πᾶσιν αὐτοῖς τὰ ἀκόλουθα.

Κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1935 ἐκηρύξαμεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν Σχισματικὴν ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὖθις τὴν τοιαύτην δι' αἰκλήρυσιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐντελλόμεθα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου δεδομένου ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν τελούμενα Μυστήρια, ὡς σχισματικῶν ὄντων τούτων, στεροῦνται τῆς Ἀγιαστικῆς χάριτος.

Ὡσαύτως οὐδένα Νεοημερολογίτην δεόν νὰ δέχεσθε εἰς τοὺς Κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐξυπηρετεῖτε τοῦτον, ἄνευ προηγουμένης ὁμολογίας δι' ἧς νὰ καταδικάζῃ οὗτος τὴν καινοτομίαν τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ νὰ κηρύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τούτων σχισματικὴν. Προκειμένου δὲ περὶ βαπτισθέντων ὑπὸ τῶν καινοτόμων νὰ Μυρῶνονται διὰ Ἀγίου Μύρου ὀρθοδόξου προελεύσεως, τὸ ὅποιον εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ παρ' ἡμῖν.

Ἐπὶ ταύτῃ δε τῇ εὐκαιρίᾳ ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὡς τὴν ἔκκλησιν καλοῦντες αὐτοὺς Πατρικῶς, ὅπως προσέλθωσιν εἰς Ἐνῶσιν μεθ' ἡμῶν, ἣν ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Πατρῴας εὐσεβείας ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀποτελεῖ τὸν διακαῆ πόθον πάντων ἡμῶν.

Προσκαλοῦντες δὲ ὑμᾶς, αἴρωμεν τὰ ἐξ ὑπαιτιότητος ἡμῶν δημιουργηθέντα σκάνδαλα καὶ πρὸς τοῦτο ἀνακαλοῦμεν καὶ ἀποκηρύσσωμεν πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ἕως σήμερον ἐγράφη καὶ ἐλέχθη ὑφ' ἡμῶν, διὰ κηρυγμάτων, διασαφήσεων δημοσιευμάτων καὶ ἐγκυκλίων, ἀπάδων καὶ ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὰς Ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας οὕτινος τὸ κήρυγμα περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἐκδοθείσῃ ἐγκυκλίῳ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὸ ἔτος 1935 ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης καὶ ἀφαιρέσεως καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐπιστημονικὸν ὅρον «Δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ».

Ταῦτα πάντα δηλοῦμεν δι' ὑσάτην φορὰν, χάριν τῶν σκανδαλισθέντων Χριστιανῶν ὧν ἐπιθυμοῦμεν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ διακηρύσσομεν ὅτι πάντες ἡμεῖς δεόν νὰ φυλάσσωμεν τὴν ὑφ' ἡμῶν δοθείσαν ὁμολογίαν ἐν ἔτει 1935 ἀκεραίαν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπικαλούμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ πᾶσαν παρέκκλισιν.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς.

Μετ' Εὐχῶν Διαπύρων

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρῶην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Κυκλάδων

ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Χριστιανουπόλεως

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Διαιλείας

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαιλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκοπος Διαιλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργίου
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

γέλλοντα λαμπρὰν ἐξέλιξιν καὶ τύχην δι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἡ τρυφερά ἀγάπη τοῦ Ἰακώβ προεκάλεσαν ἐνωρίτατα τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν. Οἱ ἀδελφοὶ διέβλεπαν ὅτι μία εὐτυχία ἀσυνήθης εἰς τὸν σκληρὸν ποιμενικὸν βίον, ἀνέμενε τὸν νεαρὸν ἀδελφόν των ὡς ἐκ τούτου ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὸ συναίσθημα τῆς μειονεκτικότητος ἀπέναντι τοῦ Ἰωσήφ.
(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Οἱ Ἀρχιερεῖς μας παρ' ὅλα τὰ βάρη τῶν υποχρεώσεων των, δὲν παραλείπουν νὰ ἐπισκέπτονται τὰ παρρημια καὶ νὰ δίδουν χαρὰ εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ὁ Ἀγ. Πρὸς ἐδρὸς ἐπισκέφθη τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Πεντηκοσταρίου τὰ παραρτήματα τῶν Μεσογείων, Σπάτα, Λιόπεσι λειτουργήσας καὶ ὁμιλήσας εἰς τοὺς πιστοὺς.

Ὁ Ἀγ. Κυκλάδων ἐπισκέφθη τὸ παραρτήμα Λουτράκιον ἐπισκεφθεὶς τὰς εἰς τὴν περιφέρειαν Ἱερὰς Μονὰς. Ἐπίσης ἐτέλεσε μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐργαζία τοῦ ἐν Πατησίοις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Αἰκατερίνης.

Ὁ Ἀγ. Χριστιανουπόλεως μετέβη εἰς τὸ παραρτήμα Κορίνθου, ὅπου ἐχειροτόνησε Ἱερέα τὸν ἱεροδιάκονον Ἰγνάτιον τακτοποιήσας ὁρισμένα ζητήματα τοῦ παραρτήματος.

Ὁ Ἀγ. Διανυλίας μετέβη εἰς Βασιλικὰ Χαλκιδικῆς καὶ Ἐπαγωγῆς Θεοφάνους συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ παρ' ὀλίγον νὰ εἴχῃ συνεπείας ἀπὸ τὴν ἐξαφθεῖσαν μῆνιν τοῦ ἐπισκόπου Θεοφάνους Γενναδίου. Ἡ χάρις ὁμοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ αγωνιστικὸν φρόνημα τοῦ Ἱερέου ἐξεμυδένισαν τὸν κίνδυνον. Ὁ αὐτὸς ἐπίσης μετέβη εἰς τὰ παραρτήματα Λαμίας, Στυλίδος.

ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

Εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ αἰθούσαν τῆς «Ταβιδᾶ» τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διανυλίας ἡ λήξις τῶν μαθημάτων τοῦ ἀνωτέρου Φροντιστηρίου. Πρὸς τὰς νέας ὁμίλησας ὁ Σεβασμιώτατος, ἐξάρας τὴν σημασίαν τῆς ἀποστολῆς των καὶ προτρέψας αὐτάς, ὅπως ἐργασθῶσιν μετὰ ζήλου χάριν τῆς Ἐκκλησίας.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Τὰ μαθήματα ἔληξαν. Δὲν ἔληξε ὁμοῦ καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀγωγῆς, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε λήγει. Ἀς προσέξουν τὸ σημεῖον αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ γονεῖς. Λαμβάνοντες τοῦτο ὄντι ὅτι ἐκλέξουν τοὺς τόπους τῆς θερινῆς διαμονῆς καὶ πρὸ παντὸς ἂς ἐνισχύουν τὰς σχέσεις των μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐὰν ἐπιθυμοῦν τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν των.

Δήλωσις διὰ τὴν Φιλανθρωπικὴν Ἀγορὰν
τῶν Ὁρφανοτροφείων μας

Γνωρίζομεν πρὸς τοὺς φιλανθρωπούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον νὰ διαθέσουν εἰσιτήρια τῆς ἀγορᾶς ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐπιτρόπους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὅτι ἐὰν δὲν διέθεσαν ταῦτα εἰς ὁλοκλήρου καὶ σκέπτονται νὰ ἐπιστρέφουν τὰ μὴ διατεθέντα πρέπει νὰ τὰ ἐπιστρέφουν πρὸ τῆς 2ας Ἰουλίου, ἄλλως δὲν θὰ γίνουν δεκτὰ καὶ θὰ καταλογισθῶσι εἰς βάρος αὐτῶν.

Ὅσοι δὲ Κυρίαὶ καὶ Δεσποινίδες ἡτοίμασαν ἀντικείμενα διὰ τραπεζάκια πρέπει τὴν 1ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ περὶ ὥραν 7ην μ. μ. νὰ εὐρεθῶσι μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Πειραιικοῦ Συνδεδεμένου ἐν Πειραιεὶ πρὸς διακόσμησιν αὐτῶν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ὅτι ἐν Μέγας Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῷ ἰδιοκτήτῃ αὐτοῦ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Γρηγορούσης ἐφημερεύουν Ἱερομόναχος Κωνσταντῖνος, δειχθεὶς ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του ἀπεβλήθη τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπεστερήθη τῆς ἡμετέρας εὐλογίας, οὗ ἐνεκὸν οἱ ἡμέτεροι χριστιανοὶ ἀπαγορεύεται νὰ δέχονται ἐκ μέρους αὐτοῦ εὐλογίας ζημιούντες μᾶλλον τὰς ψυχὰς αὐτῶν διὰ

ΑΣ ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

Κατόπιν τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου (ἀρ. 13) δὲν παραμένει διὰ τοὺς διίσταμένους πρὸς ἡμᾶς οὐδεμία δικαιολογία, πολὺ περισσότερον διὰ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣν ἐπαξίως διοικοῦν ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι, νομιμόφρονες καὶ ἄκρως λογικοὶ, οἵτινες ἐργάζονται ἀνιδιοτελεῶς καὶ ὑπὲρ τοῦ μοναδικοῦ σκοποῦ ὅστις λέγεται «Ὁρθοδοξία».

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΚΑΗΡΙΚΩΝ

Διαρκῶς τὸ Προσβέτιον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πλουτίζεται μετὰ νέα ἀξιόμαχα στελέχη, ἅτινα ἐργάζονται θριαμβοῦς καὶ ἐπιτυχίας. Οὕτω τελευταίως προσήλθε ὁ Θεολόγος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀνθίμος Προεστὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ λαμπρὰ ἱεραποστολικὴ δράσις εἶναι γνωστὴ καὶ ἀξιώπαινος. Ἐπίσης προσήλθον οἱ μοναχοὶ Διονύσιος Στάμου καὶ Σπυρίδων Ἑρμογένους, οἵτινες προσχειρίσθησαν ὁ μὲν πρῶτος εἰς Ἱερέα, ὁ δὲ δευτέρως εἰς ἱεροδιάκονον. Τὴν θαυμαστὴν Πλειάδα τῶν προσελθόντων κλείει ὁ ἱεροδιάκονος Ἰγνάτιος Κοντονικολάκος, ὅστις προσχειρίσθη εἰς Ἱερέα. Εἰς τοὺς προσελθόντας εὐχόμεθα τὸ «ὡς εὖ παρέστητε», ἐλπίζοντες ὅτι ἡ προσέλευσις των θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἄμυναν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θὰ διενεργήσῃ τὸν κύκλον τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς τέκνων.

Ἡ τελευταία Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν καὶ μοναδικὴν ἐνκαιρίαν νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ Πατελλήνους πόθος τῆς Ἑνώσεως. Πρόσχωμεν λοιπόν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε.

Τὴν Κυριακὴν 2α Μαΐου, ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Πάντων οἱ Νεοὶ τῆς Ἑνώσεως Γ.Ο.Χ. μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως καὶ ἄλλα ἐπίλεκτα μέλη τῆς Κοινωνίας ἐπραγματοποίησαν τὴν ἀπὸ ἡμερῶν ἀναγγελεθεῖσαν ἐκδρομὴν των, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ἀξίον Ἑστίν» εἰς τὴν Βαρυμπόμπη.

Ὅμως καλλιφώνων Νέων ἔφαλλον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας λειτουργίας. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Θείου Εὐαγγελίου ὁμίλησεν πρὸς τοὺς Νέους τῆς Ἑνώσεως, εἰς ἀδελφούς, ἐξάρας τὰ λαμπρὰ ἔργα, χάριν τῶν ὁποίων ὑπέφεραν τὰ μαρτύρια, οἱ Ἅγιοι Πάντες, διὰ νὰ στεφθοῦν τὸν Στέφανον τῆς Νίκης ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

Τὸ ἀπόγευμα ὁμὰς ἐκ τῶν Νέων μετ' ἐπικεφαλῆς ἐν ἐπίλεκτον μέλος, τὸν κ. Ἡλίου Ἀγγελόπουλον, ἐπισκέφθησαν τὰ μνημεῖα τῶν Ἀνάκτων εἰς τὴν Δεκέλειαν. Ἄνδρες τῆς Ἡρωϊκῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ἀνέλαβον τὴν ξενάγησιν εἰς τὸ κτῆμα καὶ τὰ Μουσολεῖα τῶν Βασιλέων.

Κατόπιν ἐπισκέφθησαν ὅλα τὰ μέλη τὴν Ἱερὰν Μονήν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνόδου καὶ ἐπιστροφῆς τὸ αὐτοκίνητο ἐδονεῖτο ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ ἐμβλήματα.

Ἐλπίζομεν νὰ συνεχισθοῦν αἱ ὥραιαι αὐταὶ ἐκδρομαὶ ποὺ τόσῃν ὠφέλειαν ἐπιφέρουν στὰ μέλη καὶ τόσο ἐνισχύουν τὴν ψυχικὴν ἑνωσιν τῶν Νέων μας.

Α. Χ.

τῶν αὐτοῦ εὐλογιών.

Ὡσαύτως ἀπεστερήθησαν τῆς εὐλογίας ἡμῶν ὁ Ἱερομόναχος Γρηγόριος Βιδάλης καὶ ὁ Ἱερεὺς Εὐγένιος.